Seda ütteldes tõukas tema lootsiko kaldalt, ja natuke aega päraft seda leikas kerge weike paat kui ujuw ani laeneteft läbi, et weft aga sihtses. Mõlemad wõerad mehed waatasid teraselt seda kohta, kus nende laew eile wigaseks saanud ja wiimaks alla waonud! kaupmees kahetses kõige enam üht kasti, kus palju kallid asjad sees olid olnud. Kalamees tõutas, et kui neil ial wõimalik põhja waonud laewa wara mereft wälja kiskuda, siis kaupmees oma kätte pidi saama. Teine wõeras mees ei rääkinud omaft ftndinud kahjuft sõna, waid istus paadi otsa peal ja kirjotas mõned sõnad oma tasko raamato sisse, mis siis jälle põue pistis. Kes tema oli, seda ei teadnud kaupmees ega Hindrik.

Nõhkeft kolme tunni aea päraft jõudsid nemad senna alewikesesse, kuho kalamees neid tõutanud wia. Siin oli weike sadama wiift warjoline ase, kus mito weiked kauba laewad ankro kõie otsas kinni seisid. „Siit wõite õlpsalt woori laewa leida, mis teid Helsingi wiib," ütles kalamees, kui paati kaldale sõudis.

Kaupmees tõmbas, kui kaldale olid astunud, raha kukro taskuft wälja, kus sees kulda ja õbedat oli, ja andis kukro kõige rahaga tükkis wana kalamehele, tänas siis lakka kergitades ja jumalaga jättes, otsego oleks tahtnud ütelda: mina olen kui auus mees oma eeft küllalte maksnud! — Wõib ola — ja meie arwates näitab, et kaupmehel selle mõttega õigus oli; seft igamees oskab ise oma

inda kõige parewine arwata ja teab, kui paljo tema wäärt on. Oopis teiftwift kombed olid teisel wõeral mehel. Tema akkas tänadas kalamehe kaela ümbert kinni ja ütles pisaras silmaga: „Teie nimi, auuwäärt mees, on mino südamesse kirjotud, kuft teda midagi ei saa kustutama; ei mina teid ial enam ei unusta ja loodan aega mööda teile tegude läbi ülestunnistada, et teid meeles pidasin. Sel korral ei ole mul küll mitte wõimalik teile waewa tasfuda, mis meie päraft nägite; seft kõik, mis mul kaasas oli, magab laewaga mere põhjas."

Wana kalamees, kes tännini mitme inimese elo surma kitsikuft Jumala abiga peastnud, ja rohkeft niisuguft tänamift ju lubbaduft oli kuulnud, mis juures tema ikka endisel kombel kehwaks meheks jänud: pidas siiski tundmata wõera mehe tänamise kombeid oopis teiseks, kui need olid olnud, mis tema muu peastetud meeste suuft kuulnud. Seft tema luges wõera mehhe silmist, et iga sõna südamest tõusis, mis keele peale kerkis. Alandlikul ja ärdal meelel wõttis tema wõera mehe pakkutut käest kinni ja ütles:

„Armas herra! ma tahaksin hää meelega teie käest üht asja paluda, — aga ärge pange pahaks, kui mina paremine ei oska, — seft mina olen üks õppimata liht inimene ja ei tea, kuida kõige wiisakamalt teile palwet ja spowimist pean awaldama?"

„Räägi julgeft ja kartmata, hää mees!" ütles wõeras: „mina tõutan sulle, enne kui palwet olen